

slet ikke have noget imod, at de kongevalgte blive helt afskaffede. Men selve dette Spørgsmaal, om man har Interesse af det ene, eller man har Interesse af det andet, er jo ikke det, der kan ligge til Grund for den Opfattelse, man maa danne sig om, hvorvidt de falde ind under Opløsning eller ej. Og her vil jeg sige, at den højtærede Konseilspræsidents Motivering herfor forekom mig at være ualmindelig tynd og ufyldstgørende. Den højtærede Konseilspræsident gik ud fra den Paastand, at naar et Landsting opløses, saa ophører selvfølgelig alle Landstingsmænd med at være Landstingsmænd, indtil det nye Landsting er samlet. Det er en Paastand, som er i Strid med hele den historiske Udvikling af de paa Livstid valgte Repræsentanter i de forskellige Kamre Landene over. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa at paavise dette, idet hele Spørgsmaalet i Øjeblikket kun har teoretisk Interesse, eftersom den højtærede Konseilspræsident jo har udtalt, at han ikke ser sig i Stand til at indlade sig paa nogen Forfatningskamp, saa jeg skal gemme alle Detailspørgsmaal, den Sag vedrørende, til senere, naar Spørgsmaalet virkelig praktisk kommer til at foreligge.

Men overfor den nævnte Paastand fra den højtærede Konseilspræsidents Side vil jeg dog bemærke, at den er i Modstrid med, hvad Historien Landene over lærer om den Ting, og er i Modstrid med, hvad der kunde være sket her i Landet. Forholdet er nemlig det, at med Hensyn til, hvad Meningen egentlig har været med de kongevalgte Landstingsmænd, foreligger der meget faa Udtalelser fra de Tidens Forhandlinger; men der foreligger en meget klar og tydelig Udtalelse fra den bekendte Venstremænd I. A. Hansen i den Tale, som han holdt ovre paa Langeland, og som han udsendte i Trykken netop under Grundlovskampen i 1866, i hvilken Tale han klart og tydeligt siger, at det er en stor Fordel, at de kongevalgte afgaa til forskellig Tid, at Pladserne blive besatte af forskellige Ministerier; deraf vil følge, at de ikke ville tilhøre et og samme Parti, men ofte ville staa imod hinanden. Og saa tilføjer han: „Den Fristelse, som der kan være for den kongevalgte, der er valgt paa Tid, til af Hensyn til Genvalg at lade sig drage over i de ministerielle Rækker mod sin Overbevisning, er den nye Grundlovs kongevalgte fri for“. Det er jo en meget tydelig Udtalelse, og det er i og for sig den eneste, der foreligger om den Ting.

Men jeg skal pege paa det, jeg nævnedes før, der kunde være sket her i Landet, og som egentlig er afgørende for det almindelige Spørgsmaal om, hvorvidt et Tings Repræsentanter altid ophøre med at være Repræsentanter i Tinget, naar dette Ting opløses. De Herrer vide alle, at de kongevalgte, vi havde under Forfatningen før 1866, vare udnævnte paa 12 Aar; og om dem hed det udtrykkeligt, at de ikke faldt ind under en Opløsning. De bleve siddende efter 1866; men efterhaanden som deres 12-aarige Periode udløb, afløstes de med kongevalgte paa Livstid. Se, hvis vi nu f. Eks. i 1870 havde faaet en Opløsning af Landstinget, og den Teori, som den højtærede Konseilspræsident nu gjorde gældende, var bleven bragt til Anvendelse, saa vilde man have set, at de 6 gamle paa 12 Aar kongevalgte, der i Begyndelsen af 70erne endnu sad i Landstinget, aldeles ikke vilde være blevne berørte af den Opløsning, men vilde være blevne siddende, medens de paa Livstid valgte efter den højtærede Konseilspræsidents Teori uhjælpeligt vilde være blevne sendte hjem. Det viser for det første, at et Tings Repræsentanter kunne sidde til Trods for en Opløsning, og det viser tillige, at det i og for sig er ganske meningsløst, at Mænd, der ere udnævnte paa 12 Aar, skulle blive siddende, medens de, der ere udnævnte paa Livstid, skulle „opløses“.

Saa siger man: Ja, men om dem paa 12 Aar hed det udtrykkeligt, at de rantes ikke af Opløsningen; men det staaer der ikke noget om med Hensyn til dem, der ere valgte paa Livstid. Nej, Grunden dertil er simpelt hen den, at man ikke fandt det fornødent at indsætte det; man gik ud fra det som ganske givet. Herom foreligger der jo heller ikke mange Udtalelser; men der er en Mand, som vi endnu have levende iblandt os, og som den Gang sad i et af de Udvalg, der forberedte Grundlovsforandringen, en Mand, som er Venstremænd, og hvis Retsind er anerkendt af alle; han er maaske den eneste, der er tilbage fra den Tid, det er den tidligere Højesteretsjustitarius Nyholm. Da Spørgsmaalet om de kongevalgte i 1902 var noget brændende, blev Nyholm interviewet af „Politiken“'s nuværende Redaktør, og dette Interview fremkom i „Politiken“. I dette Interview siger Nyholm om det Spørgsmaal — jeg beder den højtærede Konseilspræsident høre efter et Øjeblik, thi jeg antager, at den Form, det har, maaske har lidt Ærinde til den højt-